

РЕШЕНИЕ

№ 4468

гр. София, 04.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 26.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **5421** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Ф. К., гражданин на М., ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 569/26.04.2013 г., издадено от Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при Министерския съвет, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен поради допуснати съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон. Твърди се, че административният орган не е обсъдил всички релевантни факти и обстоятелства, касаещи личната бежанска история на жалбоподателя и неправилно е приел, че не са налице условията на чл.8 и чл.9 ЗУБ от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/. Жалбоподателят релевира довод за немотивираност на оспорения акт и нарушение на чл.75, ал.2 от ЗУБ. Не е взета предвид актуалната обстановка в М., където се водят сражения.

В проведеното съдебно заседание на 26.06.2013г., оспорващия не се явява, като жалбата се поддържа от назначен от съда процесуален представител адв. З. от САК, който иска отмяна на решението

Ответникът чрез процесуалния си представител юрк.С. оспорва жалбата като неоснователна.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С молба, вх.№ Ж-1224/1.0.10.2010 г. на Дирекция „Миграция”-МВР, рег.№ 977 от 17.10.2012 г.на ДАБ, чужденецът Ф. К. е поискал предоставянето на закрила. Желанието за закрила е потвърдено лично пред длъжностно лице от ДАБ с молба, вх.№ 1246/12.11.2012 г.

В съставения на 12.11.2012 г. регистрационен лист е отразено, че той е [дата на раждане], гражданин на М., мюсюлманин, с постоянен адрес в М., [населено място], владее арабски и френски език, неженен, с основно образование, по професия шивач.

В интервютата, проведени на 14.11.2012 г., 14.01.2013 г. и 13.02.2013 г. в присъствието на преводач на френски език жалбоподателят заявява, че живеел в [населено място] – [населено място] и в [населено място] и поради факта, че се занимавал с търговия пътувал често и сменял местопребиваването си. Понастоящем в родния му град живеят родителите му, брат му и двете му сестри. Жалбоподателят твърди, че в началото на 2010 г. бунтовници се опитали да го ограбят, но тъй като не носел в себе си пари, му нанесли побой. В обясненията си заявява, че през 2012 г. проблемът се задълбочил поради нахлуването на въоръжени алжирци, мавританци, либийци и други, които искали да откъснат северната част на М., която е богата на петрол. Това предизвикало намесата на Ф. и други африкански държави. Жалбоподателят не е членувал в политически партии, декларира, че не е имал проблем с официалните власти в М., не е бил арестуван, съден или осъждан. Твърди, че не е заплашван и върху него не е оказвано насилие, освен при опита за грабеж в началото на 2010 г.Той не желае да се завърне в М., тъй като там се страхува за живота си. Заявява, че в М. проблемни градове са Г., К. и Т., където няма престрелки, но има въоръжени хора. През април 2012 г. е напуснал легално М. с автобус и преминавайки през територията на Б. се установил в К., където престоял около четири месеца като през това време е работел в склад за дрехи. През август 2012 г. със самолет е пристигнал легално в И.-Т., където остава около две седмици. На 23 септември 2012 г. влязъл нелегално в Република Б., за което дал 600 евро на трафиканта.

По делото е представена Справка вх.№ 01-1318/20.02.2013 г. на Дирекция „Международна дейност и европейски бежански фонд” при ДАБ относно ситуацията в М.. В справката е отразено, че в тази страна на 21-22 март 2012 г. е извършен преврат срещу президента А. Т., последван от ареста на министър-председателя на М.. В началото на 2013 г. армията на М. и контингентите на Ф. и други африкански държави са изгонили ислямистките бунтовници от най-големите градове в северната част на страната. В столицата Б. няма данни за въоръжени сблъсъци.

В становището от 15.03.2013 г. експертът при РПЦ-С. предлага на жалбоподателя да бъде отказан статут на бежанец или хуманитарен статут.

С обжалваното решение председателят на ДАБ приема, че не са налице материалноправните предпоставки за предоставяне на исканата закрила, тъй като в хода на административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут. Административният орган се мотивира с обстоятелството, че спрямо жалбоподателят не е осъществено преследване от държавен орган или организация, не е обосновал наличието на основателен страх от преследване по изброените в чл.8, ал.1 ЗУБ причини, не е дискриминиран. В

оспореното решение е прието, че не са налице и предпоставките на чл.9, ал.1 ЗУБ, тъй като жалбоподателят не е бил принуден да напусне М. поради реална опасност от изтезание, заплаха от смъртно наказание, нито тежки и лични заплахи срещу живота или личността му. Административният орган се е позовал и на ситуацията в страната съгласно предоставената Справка, като приема, че ситуацията в тази страна се нормализира, няма информация в общодостъпните източници за наличието на въоръжени сблъсъци в [населено място]. В градовете К. и Б., в които преимуществено е пребивавал жалбоподателя, не съществува риск той да бъде изправен пред реална опасност да стане обект на насилие.

Решението е съобщено на жалбоподателя на 05.03.2013 г. с участието на преводач. Жалбата, въз основа на която е образувано настоящето производство, е депозирана в администрацията на ответника на 18.05.2013 г.

При така установените факти, като извърши по реда на чл.168, ал.1 АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес от оспорването на процесното решение.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалноправния закон, в установената от закона писмена форма и същото е съобразено с целта на Закона за убежището и бежанците.

Административният орган е отказал предоставянето на статут на бежанец като е приел, че не са налице предпоставките на чл.8 от ЗУБ.

Този извод на решаващия орган е правилен. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл.8, ал.4 преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. В ал.5 на същия законов текст е посочено, че действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба. Изводите за липса на основания за предоставяне на статут на бежанец по чл.8 от ЗУБ, изложени от административния орган, се споделят от настоящата инстанция, защото кореспондират с установените в хода на административното производство релевантни за спора факти. Видно от данните по делото, чужденецът не е бил преследван в М. поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Същият и не твърди, че е преследван по някой от тези признаци. Заявените от него конкретни обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от посочените причини в законовия текст. Преди повече от три години срещу жалбоподателя е извършено

криминално деяние – опит за грабеж, но след този инцидент той е продължил да живее в М. повече от две години, през което време спрямо него не е имало никакви конкретни действия на преследване или посегателства по смисъла на закона. В интервюто си от 14.01.2013 г. заявява, че самият [населено място] никога не е бил контролиран от ислямистите и се контролира от правителството. От справката за ситуацията в М. се установява, че и в Б. – другият град, където жалбоподателят твърди, че пребивавал, е спокойно и градът не е подложен на ислямистки атаки. Жалбоподателят твърди, че не членува в политическа партия, не е арестуван, не е осъждан и няма проблеми с властите. Не обосновава и наличието на страх от преследване, който да се основава на събития, настъпили след като е напуснал страната, или на дейност, извършена след отпътуването му от М.. С оглед гореизложеното административният орган правилно е приел, че жалбоподателят не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване по изброените в чл.8, ал.1 ЗУБ признаци, както и не е обосновал наличието основателен страх от преследване по някой от тези признаци.

Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В т.32 от решение по дело С-465/07 Съдът на Европейския съюз дава тълкуване на използваните в чл.15, букви „а” и „б” от Директива 2004/83/ЕО признаци по следния начин: „Използваните в член 15, букви а) и б) от Директивата изрази „смъртното наказание“, „екзекуцията“, както и „изтезанието или нечовешкото или унизителното отнасяне или наказание, наложени на молител“ обхващат ситуации, при които молителят за субсидиарна закрила е специфично изложен на опасността от определен вид посегателство.” От горното следва, че за осъществяване признаците на чл.9, ал.1, т.1 и 2 ЗУБ е необходимо да е налице риск от конкретен вид посегателство. Сам жалбоподателят не твърди да е заплашен от смъртно наказание или екзекуция. От доказателствата по делото не се установява и той да е напуснал М. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание, поради което правилно административният орган е приел, че не са налице предпоставките за прилагане на чл.9, ал.1, т.1 и 2 ЗУБ .

В т.33 от цитираното решение се дава тълкуване на признаците по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ в смисъл, че „лични посегателства са тези посегателства, насочени срещу цивилни лица без оглед на тяхната самоличност, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи тежките заплахи, посочени в член 15, буква „в” от Директивата.” От представената Справка, както и от другите цитирани от административния орган източници, се установява, че с помощта на международните сили ситуацията в М. е овладяна и бунтовниците са изтласкани. В [населено място] и [населено място] няма данни за въоръжени сблъсъци. Не е налице обстановка, обосноваваща наличието на безогледно насилие.

Предвид изложеното настоящата инстанция намира, че законосъобразно

административният орган е отказал предоставянето на хуманитарен статут на жалбоподателя.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 20 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ф. К., гражданин на М., ЛНЧ [ЕГН], против Решение № 569/26.04.2013 г., на Председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис да се изпрати на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: